

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: International Stem Cell Corporation

Strona pozwana: Comptroller General of Patents, Designs and Trade Marks

Sentencja

Artykuł 6 ust. 2 lit. c) dyrektywy 98/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 1998 r. w sprawie ochrony prawnej wynalazków biotechnologicznych powinien być interpretowany w ten sposób, że niezapłodniona ludzka komórka jajowa, która w drodze partenogenezy została pobudzona do podziału i rozwoju, nie stanowi „embrionu ludzkiego” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli w świetle aktualnej wiedzy naukowej nie ma ona jako taka wrodzonej zdolności rozwinięcia się w jednostkę ludzką, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 7.9.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 18 grudnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Düsseldorf, Amtsgericht Karlsruhe – Niemcy) – Sophia Marie Nicole Sanders, reprezentowana przez Mariannę Sanders/David Verhaegen (C-400/13), Barbara Huber/Manfred Huber (C-408/13)

(Sprawy połączone C-400/13 i C-408/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Współpraca w sprawach cywilnych — Rozporządzenie nr 4/2009 — Artykuł 3 — Właściwość do orzekania w przedmiocie powództwa dotyczącego zobowiązania alimentacyjnego skierowanego przeciwko osobie, która ma miejsce zamieszkania w innym państwie członkowskim — Przepisy krajowe ustanawiające koncentrację właściwości)

(2015/C 065/11)

Język postępowania: niemiecki

Sądy odsyłające

Amtsgericht Düsseldorf, Amtsgericht Karlsruhe

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sophia Marie Nicole Sanders, reprezentowana przez Mariannę Sanders (C-400/13), Barbara Huber (C-408/13)

Strona pozwana: David Verhaegen (C-400/13), Manfred Huber (C-408/13)

Sentencja

Artykuł 3 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak rozpatrywany w postępowaniach głównych, który ustanawia koncentrację właściwości sądowej w zakresie transgranicznych zobowiązań alimentacyjnych na rzecz sądu pierwszej instancji właściwego dla siedziby sądu odwoławczego, z wyjątkiem sytuacji, gdy ten przepis krajowy przyczynia się do wdrożenia celu polegającego na prawidłowym administrowaniu wymiarem sprawiedliwości oraz chroni interes wierzycieli alimentacyjnych, ułatwiając jednocześnie skuteczne dochodzenie takich należności, co powinny jednak ustalić sądy odsyłające.

⁽¹⁾ Dz.U. C 274 z 21.9.2013.